

Theaterschool Loods13 vertrekt uit Emmen

PIM SIEGERS

EMMEN De directie van Loods13 trekt de stekker uit de Emmer theaterschool na financiële tegenslag en een gestrande redingspoging bij de gemeente.

De stichting gaat verder als productiehuis en zoekt haar heil buiten Emmen, maar wil wel verhuizen binnen Drenthe.

Vorig jaar kreeg Loods13 een forse klap te verwerken nadat ze naast een belangrijke bijdrage uit een landelijk cultuurfonds greep. De stichting zinspeelde toen al op een gedwongen vertrek uit de voormalig diertuin van Emmen. Met beperkte middelen doemde bovendien het einde van de theaterschooltak op.

In het najaar volgde een nieuwe tik toen de gemeente Emmen liet weten dat de gemeentelijke subsidie juist bedoeld was voor het volgen van theaterlessen en

'We gaan ondanks alles als vrienden uit elkaar'

niet voor alleen een productiehuis. Dat besluit leidde tot een vrolijk verzet van leerlingen en vrijwilligers die in trouwkleddij de raadzaal bestormden. Naast dat bonte protest, bekoelde de relatie tussen Loods13 en het gemeentebestuur.

Eind 2024 leek er toch wat tijd en rust gekocht. Het seizoen voor 130 leerlingen kon worden afgemaakt en de toekomst van theateronderwijs werd onder de loep genomen, inclusief de toekomst van Loods13 binnen Emmen. De uitkomsten van dat onderzoek wacht Loods13 dus niet af. Donderdag stuurde directeur Eva Wortmann een brief aan andere culturele instellingen in

Drenthe dat het einde oefening is wat betreft de theaterschool.

„Het is ontzettend dubbel. Het doet natuurlijk pijn maar de duidelijkheid voelt ook fijn”, zegt Wortmann. „We waren in een moeras geraakt met elkaar. Het gesprek met de gemeente zat in een groef. Dat frustreerde alleen maar. Daarom voelt dit besluit goed en ben ik ook opgelucht.”

Het besluit behelst dus sluiting van de theaterschool en een vertrek uit Emmen na dik dertien jaar. „Het is goed zo. We gaan ondanks alles als vrienden uit elkaar. We hebben een prachtige tijd gehad”, zegt Wortmann, die haar zinnen heeft gezet op een nieuw theater-thuis elders in Drenthe. „Ik ben 99 procent zeker dat het gaat lukken. Waar? Dat kan ik nog niet vertellen.”

Of in de nieuwe gemeente een pot met geld ligt te wachten voor het maken van theater? „Dat weet ik niet. Mijn overtuiging is dat er voor mooie en creatieve plannen er altijd, nou ja meestal, iets mogelijk is.” De gemeente Emmen houdt met het vertrek van Loods13 de komende jaren gemiddeld 134.000 euro over uit de cultuurpot voor theateronderwijs binnen de gemeentegrenzen. Wethouder Dewy Keen wil nog niet reageren op het laatste nieuws. Op het gemeentehuis beraden ze zich op welke gevolgen het besluit van Loods13 heeft voor het onderzoek naar hoe er in Emmen jongeren theaterles kunnen krijgen én maatschappelijke producties kunnen maken.

Loods13 belooft niet als een nachtkaars uit te zullen gaan. De leerlingen blijven tot augustus vaste bewoners van het voormalig Aziëhuis in het Rensenspark. Wortmann: „Natuurlijk zijn er de nodige tranen gevloeid de afgelopen tijd. Iedereen heeft heel hard gevochten voor ons voortbestaan. We maken straks een prachtige voorstelling voor op FestiValderAa en gaan er deze zomer uit met een feestje.”

Theaterleerlingen van Loods13 in trouwklere tijdens een protest tegen cultuurplannen gemeente Emmen. FOTO: JARI LEUSSENAAR

INTERVIEW | VRAGEN OP VRIJDAG

Eind juni vertrekt Roeli Mossel (61) als bestuurder van de Noord Nederlandse Coöperatie van Zorgorganisaties (NNCZ). De oud-Hoogeveense houdt politiek en samenleving graag een spiegel voor en maakt van haar hart geen moordkuil.

'Ik wil meer tijd hebben voor mijn naasten'

HARALD BUIT

Vanaf haar zestiende jaar werkt Roeli Mossel al in de zorg, waarvan de laatste twintig jaar in een leidinggevende functie. „Dat is best een intensieve baan, maar niet lichamelijk”, zegt ze. „Ik heb nog altijd veel respect voor collega's die al decennialang aan het bed staan. Die merken het ook in fysiek opzicht.”

Maar toch. Een periode van 45 jaar in de zorg gaat niemand in de koude kleren zitten. Ook Roeli Mossel niet. Het is mooi zo, vindt ze. „Ik kan met voldoening terugkijken, zonder gevoelens van wrok.”

Twee jaar geleden had ze voor zichzelf de knoop al doorgehakt: halverwege 2025 staat een punt achter haar NNCZ-bestuurderschap dat ze tien jaar heeft gedaan. De Raad van Toezicht wist van haar besluit maar voor anderen kwam de mededeling, begin dit jaar, toch als een verrassing.

Waarom heeft u besloten om te stoppen?

„Mijn man is 72, elf jaar ouder dan ik. Als je meer gezamenlijk wil doen, moet ik niet meer te lang wachten. Daarnaast leven mijn beide ouders nog. Ze zijn 86 en hebben steeds meer ondersteuning nodig. Die wil ik ze graag bieden. Ik heb nog wel overwogen om minder te gaan werken, maar dan houd je jezelf voor de gek. Je hebt dan toch geen regie over je eigen agenda. En minder uren op papier strookt lang niet altijd met de praktijk. Dus ja, ik wil meer tijd hebben voor mijn naasten. En gelukkig verkeer ik in de luxe positie dat het ook kan.”

Wat trok u zo aan in die leidinggevende functie?

„Vooropgesteld: ik heb veel baat gehad bij mijn periode als verzorgende en voel me ook nog steeds verwant met de werkvloer. Het heeft me verrijkt, in de zin dat ik weet hoe besluiten daar landen. Wat ze teweeg brengen. Toen de periode van landelijke decentralisatie aanbrak en steeds meer taken, zoals de Wmo, lokaal moesten worden uitgevoerd zag ik mijn kans. Ik was al veel in gesprek met gemeenten, wijken en dorpen en ontdekte mogelijkheden voor betere zorg en samenwerking. Nou, dacht ik, dan moet ik op een plek zitten waar ik mijn koers kan varen en aansluiten bij wat inwoners willen. Ik zag bijvoorbeeld veel potentie in de kruisbestuiving tussen professionals en burgers en het wegnemen van financiële schotten. Want onze maatschappij staat voor grote uitdagingen als het gaat om ouderenzorg.”

Paspoort

Naam: Roeli Mossel
Geboorteplaats: Ezinge (Groningen)
Geboortedatum: 26-06-1963
Woonplaats: Winsum
Burgerlijke staat: getrouwd met Roel, samengesteld gezin met een zoon: Charly. Twee kleinkinderen.
Opleiding/werk: Havo, mbo agogisch werk, opleiding tot ziekenverzorgende en diverse managementopleidingen

Hoe is het anno 2025 met die ouderenzorg gesteld?

„Om te beginnen: vroeger was heus niet alles beter. Toen heerste er vooral een medisch model, waarbij de oudere amper inspraak had. Het accent ligt nu meer op wonen, welzijn en zorg. Met een eigen appartement, eigen badkamer, eigen spulletjes. Dat laat onverlet dat ik wel zorgen heb. De verhoudingen is ons land veranderen, er zijn steeds meer ouderen en steeds minder jongeren. Dus de hulpvraag stijgt terwijl het aantal professionals daalt. Daar wordt te weinig op geanticipeerd en dus te weinig resultaat geboekt. Voor zorginstellingen is het belangrijk dat er naast een visie op zorg, ook een maatschappelijke visie is. Bijvoorbeeld: hoe kan iemand met beginnende dementie nog meedoen aan het maatschappelijk leven? Hoe kan hij of zij professionele zorg krijgen? En ondersteuning vanuit de buurt?”

De druk op de professional neemt nu alleen maar toe.

„Ja. En dat gaat extra hard, omdat medewerkers ook onze sector verlaten. Die gaan bijvoorbeeld in een ziekenhuis aan de slag, want daar is eveneens schaarste van personeel. Die sector trekt dus aan onze medewerkers. Het bijzondere is: sommigen ervaren een baan in het ziekenhuis als statusverhogend. Terwijl dat witte jasje vooral vorm is. Het gaat toch om de inhoud? Om de passie en zingeving in je werk? Hoe dan ook: de ouderenzorg komt er wel verder door onder druk.”

Dat is een somber beeld. Wat moet er volgens u gebeuren?

„Je moet alle creativiteit uit de kast halen om medewerkers te enthousiasmeren en te behouden. Binnen de NNCZ, met zes woonzorgcentra in Drenthe en vier in Groningen, slagen we daar tot dusver goed in. We hebben geen vacatures en dat is best bijzonder.

Roeli Mossel: 'Je moet alle creativiteit uit de kast halen om medewerkers te enthousiasmeren en te behouden.' FOTO: MARCEL JURIAN DE JONG

Drie jaar geleden hebben we het aantal opleidingsplaatsen verdubbeld, waarmee we de instroom op peil kunnen houden. Daarnaast bieden we mensen perspectief via het project Zam-Sam: medewerkers die zijn opgeleid voor een ander vak of elders werken, maar uiteindelijk voor de zorg kiezen. We hadden maar liefst 150 sollicitanten, van wie we er veertig boventallig hebben aangesteld. Ze hoefden niet per se een volledige zorgopleiding te volgen, maar kregen per persoon maatwerk. We keken naar: wat brengt iemand mee aan ervaring en zelfstandigheid en wat is het leerniveau?"

Roeli Mossel toonde zich de voorbije jaren een hartstochtelijk voorvechter voor

een toekomstbestendige ouderenzorg. Ze protesteerde met collega's in Den Haag, bekritiseerde het hoofdlijnenakkoord van het kabinet en hamerde op het belang om binnen de ouderenzorg anders te werken, zodat niemand tussen wal en schip belandt. „We moeten uit de krampstand en zaken gaan regelen”, zei ze daarover al eens in de media.

Als bestuurder neemt u geen blad voor de mond. Van wie heeft u die eigenschap?

„Van mijn vader. Op 13-jarige leeftijd moest hij al op het land aan het werk en droeg hij binnen zijn gezin veel verantwoordelijkheid. Dat vereiste zelfstandigheid, opkomen voor zichzelf. Hij communiceert direct en duidelijke,

is fanatiek. Dat heb ik van hem meegekregen. Van mijn moeder heb ik het zorgzame. Ze runt het huishouden. Beiden hebben mij zelfstandigheid bijgebracht. Niet meteen om hulp vragen, maar eerst zelf proberen. Ik ben er ook sociaal gevormd. In het dorpje waar ik opgroeide, het Groningse Feerwerd, woonden zo'n tweehonderd inwoners. Het omzien naar elkaar leeft daar sterk. Mijn ouders wonen er nog steeds.”

Als u zichzelf moet karakteriseren: wie is Roeli Mossel?

„Ik ben menslievend, direct en net zo'n fanatiekeling als mijn vader. Verder kan ik snel schakelen van een hoog abstractieniveau naar de praktijk. Al zou ik soms wensen dat

“

HET IS MOOI ZO, IK KAN MET VOLDOENING TERUGKIJKEN, ZONDER GEVOELENS VAN WROK

ik wat meer geduld had. Dat had mijn leven iets makkelijker gemaakt. Mijn *drive* heb ik altijd wel behouden, evenals het opkomen voor kwetsbaren in onze samenleving. Ik kan ook rigoureuus zijn, als het moet. Stel dat zich binnen de organisatie iets zou voordoen met grensoverschrijdend gedrag, dan neem ik – uiteraard na hoor- en wederhoor– een strikt besluit. Geen halfzachte maatregelen. Daarin moet ik een voorbeeld stellen.”

Bestaat er ook een misverstand over u?

Ze schiet in de lach. „Zeker wel. Soms krijg ik het predikaat carrièrevrouw opgeplakt. Waarschijnlijk vanwege mijn functie en stiekem het feit dat ik een vrouw ben. Nou, ze kunnen me niet meer kwetsen dan dat. Ik ben geen carrièrevrouw. De passie voor zorg en de kwetsbare medemens drijven mij. Dat is heel wat anders dan carrière willen maken. Daar was ik op mijn 16de niet mee bezig en daarna ook niet.”

En dan is er nog die minder bekende kant van haar. Samen met haar man Roel heeft ze meer dan vijftien jaar uitvaarten verzorgd. Ruim tien jaar geleden werd hun bedrijf in Leeuwarden verkocht. „Sindsdien werkt Roel, die eerder sociaal-psychiatrisch verpleegkundige was, niet meer. Ik zeg wel eens: het adrenalineniveau bij ons in huis is sterk verschillend, haha.”

Het uitvaartbedrijf was hun beider passie, maar kreeg ook gestalte door ervaringen rond verlies van naasten. „Mijn broer overleed op 26-jarige leeftijd. Dan zie je hoe dat vervolgens gaat. We dachten daar ons steentje aan bij te kunnen dragen vanuit onze achtergrond in de zorg en de psychiatrie, waarbij je met crisissituaties te maken krijgt.” Ze bouwden het bedrijf van de grond op, met het doel dat Mossel de zorg zou verlaten en zich volledig op uitvaarten ging richten. Maar in de praktijk bleek dat lastig.

„Ik heb me toen weer volledig op de zorg gestort. Ik was destijds parttime locatiemanager en kreeg de vraag of ik directeur wilde zijn. Zo ben ik leidinggevende geworden. Behalve deze stap, is al het andere me eigenlijk overkomen.”

Wat gaat u na juni van dit jaar doen?

„Ik ga vrijwilligerswerk oppakken en mogelijk nog een dag in de week advisering doen voor bepaalde projecten. Verder leuke dingen ondernemen met mijn man en er zijn voor mijn ouders. Mijn werk voor NNCZ ga ik ongetwijfeld erg missen. Dat zit 'm vooral in de invloed die je als bestuurder hebt. Die is best groot. Werken aan een toekomstbestendige ouderenzorg, wat ik met hart en ziel doe, moet ik straks loslaten.”

Is er nog iets dat u uw opvolger wil meegeven?

„Redeneer altijd vanuit de menselijke maat. En ga door op de ingeslagen weg om samen met inwoners van wijken en dorpen de verbinding te zoeken. Dáár ligt heel veel potentie. Veel bewoners willen iets betekenen voor anderen. Maak er gebruik van.”